

независимо духовенство въ Прѣславъ, подь управление то Българскаго Патриарха.

Калугерскаѣа злоба византийскаго духовенства не сполучивша да освои подь власть тѣхъ си Българи тѣ, дади поводъ и отвори шѣтя на вѣройсповѣдны раздоры и слѣдъ малко ся исполни чърковное разцѣпванье на Вѣсточнѣхъ и Западнѣхъ! Българи тѣ остахѣ на стрѣны Вѣсточныя чърквы, нѣ независими и неприкѣсновены отъ византийско то духовенство.

Византийци тѣ никакѣхъ ползѣхъ за тогава не можѣхѣхъ да имѣхъ врѣху Българи тѣ и отъ вѣройсповѣдно то отцѣпванье за кое то ся тии толкова много старахѣхъ! Българи тѣ не допущахѣхъ да имѣ ся погази ни едно народно и завладѣтельно право отъ Византийцы тѣ и биѣхѣхъ гы на бойно то поле се равно какъ то и попрѣды т. е. прѣды да приѣмнѣхъ Хрѣстоіанство то! Цариградскый Патрикъ Николай Мистикъ въ нѣколко си писма камъ Симеона царя Българскаго употрѣблѣва сичкѣхъ тѣхъ си калугерскѣхъ притворность и подь видомъ благоговѣйности, труди ся да отклони царь Симеона отъ крвопролитыя та между Ромѣй тѣхъ и Българи тѣхъ. По нѣгдѣ си въ писма та си до толкова ся унижѣвава, кату молѣаштѣ коленоприклоно, нѣ на всѣкадѣ ся види грѣцка та злоба покрыта подь дуло то на вѣрѣхъ тѣхъ! Патриарха Мистикъ, отдава на сѣкадѣ право на Ромѣйте и обвинѣва Българи тѣхъ, нѣ твърдѣ хытро и лукаво! Царь Симеонъ му е отговорилъ на нѣкое си писмо твърдѣ разумно и слѣдвалъ е дѣла та си.

Оставаше друго едно срѣдство за Ромѣй тѣхъ, срѣдство низко и безчѣстно да уборѣхъ Българско то царство. То бѣше сплѣтни тѣхъ и издательства та чрѣзъ женскыи полѣ, съ срождение то на царскы тѣхъ дворове, нѣ въ него тии успѣхѣхъ чакъ подиръ смърти Великаго Симеона.

Византийци тѣ не можѣвши орѣжиемъ ништо да учинѣхъ

противъ Българи тѣхъ, рѣшили сѣхъ съ лукавщинѣхъ да убиѣхъ царь Симеона, кое то сѣхъ и сполучили. Басни тѣхъ кои то имѣхъ записани врѣху смърть тѣхъ му нѣсѣхъ ништо друго освѣнъ хытлости и лукавщини, сплѣтени съ нѣкаквы си тайны да бы покрыли мършово то си злодѣйство!

Напрасна та смърть царь Симеона трѣбаше да ползува Византийцы тѣхъ, а да повреди Българи тѣхъ. Царь Симеонъ іоште не бѣше нарядилъ ништо за подиръ смърть тѣхъ си; а между домородството му владѣаше несъгласие. Голѣмый му сынъ, кому имя то е записано въ нѣкои си отломки разновидно, бѣше отдалѣченъ отъ двора и кату лышенъ отъ наслѣдство то; най-малкыи же е былъ въ Малорускы тѣхъ днѣсь назѣваемы стрѣны, кои то сѣхъ были Българскы прѣдѣлы и земы и той е управлѣлъ тамъ. Руси тѣхъ сѣхъ имали тогава само едно малко княжѣство уграничено около Киево, подь владение то Свѣтослава. Само срѣдный сынъ царь Симеоновъ. Петаръ, е былъ въ Прѣславскыи дворъ кога то сѣхъ прилучи напрасна та смърть царюва, и той трѣбаше да го наслѣди, какъ то и е было. Растройство то до дѣ ся нарядѣхъ работи тѣхъ вѣтрѣшни, а най-паче до дѣ ся споразумѣхъ съ Византийцы тѣхъ, владѣ за нѣколко врѣмя. Петаръ слабоумень и недостоенъ наслѣдникъ царь Симеоновъ привѣрза миръ съ Византийцы тѣхъ съ голѣмы пагубы Българий!

Византийци тѣхъ хытролукави людие никакъ не пропустихѣхъ това благополучно врѣмя за тѣхъ, да ся възползувѣхъ отъ Петроваѣхъ слабость и да положѣхъ въ дѣйствие послѣдное рѣшение т. е. сплѣтны тѣхъ чрѣзъ женскыи полѣ; зашто то, ако и царь Симеонъ да бѣ починалъ, тии орѣжиемъ пакъ ништо не можѣхѣхъ да направѣхъ, понеже царь Симеонви тѣхъ храбри войводи іоште бѣхѣхъ живи и тии въ единъ случаи можѣхѣхъ да снѣмѣхъ отъ прѣстола недостойнаго Петра и да поставѣхъ голѣмыя му братъ на негово мѣсто за